

дивизиона, често накнадно руковођени сујетом, жељом за унапређењем, решавањем статусних и других питања. Читалац стиче слику, која је најприближнија управо оној која је била те ноћи на ватреном положају дивизиона. Љубитељи сензација остаће овде ускраћени за сензације. Уколико само обарање *F-117A* не сматрају правом сензацијом, иако у реалности ратних догађаја то и јесте.

Други догађај који описује Голубовић је обарање другог америчког авиона, у ноћи 2. маја 1999. године, који је пао у западној Србији. Реч је и овде о мајсторском умећу борбене послуге која га је оборила, посебно руковоаца гађања, ракеташа - ветрана рата у Босни, мајора Дотлића и младог и талентованог потпоручника Јанковића, који је био у улози официра за вођење ракета. У овом догађају нема дилема о учешћу припадника борбене послуге, нема незадовољника и различитих тумачења. Догађај је кристално јасан. Чиста победа српских ракеташа.

Из пажљиве анализе свих релевантних података, а посебно остатака срушеног авиона, аутор изводи потпуно нов закључак: оборени *F-16CG*, са командантом сквадрона и данашњим генералом Голдфеином, није извршио напад, како је објашњено још у току рата, на циљеве негде у рејону Новог Сада, већ је оборен управо при покушају напада-провоцирања реакције 3. рд ПВО. О томе непобитно сведочи чињеница да је авион оборен – пао је са комплетним борбеним теретом.

С друге стране, у досадашњим анализама је промакло, да је оборени авион користио (вукао) ометач *AN/ALE-50*, који је такође оборен са њим, сачуван и данас се налази у Музеју ваздухопловства. Али није реч само о ометачу који је дебитовао у оперативној употреби над Србијом, већ и о умешности официра за вођење да разликује радарски одраз ометача од авиона, и тако не направи грешку, због које је ометач и коришћен.

Коначно и трећи догађај који је тема ове књиге. То је наводно обарање једног непознатог авиона одмах после поноћи 20. маја 1999. године. Највреднији део анализе овог случаја је то што је аутор ставио све релевантне податке на једно место и дао детаљно тумачење свега што се видело на екранима ракеташа 3. дивизиона. Он указује на то да слика – одраз није могао бити мамац нити електронска сметња, већ нешто реалније: авион крупнијег одраза, мале маневарске способности, али јаче конструкције да издржи погодак ракета.

На тлу Србије није пронађено ништа што би потврдило обарање. За ових 17 година такође нису откривени било какви релевантни подаци из суседних земаља или од америчких или званичника НАТО-а. Није било